

ЧЕРВЕНАТА ПИРАМИДА

Рик Риърдън

Превод от английски ЕМИЛИЯ А. МАСЛАРОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Red Pyramid*

Text copyright © 2010 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through
the Nancy Gallt Literary Agency.

Превод Емилия Л. Масларова

Редактор Вихра Василева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2011

ISBN 978-954-27-0586-4

1. Смърт при Иглата

К
А
Р
Т
Ъ
Р

РАЗПОЛАГАМЕ САМО С НЯКОЛКО ЧАСА, затова слушайте внимателно.

Щом чувате този разказ, вече сте в опасност. Ние със Сейди може би сме единственият ви шанс.

Отидете в училището. Намерете шкафчето. Няма да ви кажа кое училище и кое шкафче, защото ако сте онези, за които ви мисля, ще ги намерите и сами. Комбинацията е 13, 32, 33. В края на разказа ще знаете какво означават тези цифри. Просто не забравяйте, че онова, което ще ви разкажем, още не е приключило. От вас зависи какъв ще бъде краят.

Най-важното: след като отворите пакета и видите какво има вътре, не го дръжте у себе си повече от една седмица. Е, да, изкушението ще бъде голямо. То ще ви даде неограничена власт. Но ако го държите прекалено дълго, ще ви унищожи. Научете бързо тайните му и го предайте нататък. Скрийте го за следващия човек, както направихме ние със Сейди. После се пригответе животът ви да стане много интересен.

Добре, добре, Сейди подканя да не протакам повече

и да разказвам. И така, всичко започна в Лондон вечерта, когато татко вдигна във въздуха Британския музей.

Казвам се Картър Кейн. На четиринайсет години съм и мой дом е един куфар.

Мислите, че се шегувам ли? От осемгодишен обикалям с татко света. Роден съм в Лос Анджелис, но татко е археолог, затова пътува много. Най-често ходим в Египет, тъй като това е неговата специалност. Влезте в някоя книжарница, намерете книга за Египет и нищо чудно тя да е написана от доктор Джулиъс Кейн. Искате да разберете как египтяните са вадели мозъка на мъртвите, за да ги превърнат в мумии, как са построили пирамидите или са сложили проклятие над гробницата на Тутанкамон? Значи ви трябва татко. Има, разбира се, и други причини той да пътува толкова, но по онова време аз не знаех тайната му.

Не съм ходил никога на училище. Татко ми е преподавал у дома, ако това изобщо може да се нарече „дом“, тъй като си нямам такъв. Преподавал ми е онова, което според него е важно, ето защо съм научил много за Египет, за резултатите от баскетболните мачове и любимите музиканти на баща ми. Освен това чета доста – почти всичко, което ми се изпречи пред очите, – защото прекарвам много време по хотели и летища и се ровя из сайтовете в държави, където не познавам никого. Татко все ми повтаряше да оставя книгата и да ида да поиграя на топка. Опитвали ли сте някога да играете баскетбол в Асуан, Египет? Не е лесно.

Татко ме научи да държа всичките си вещи в куфар, който да се побира в мястото за багаж над седалките в самолета. Той пътува точно така с малката разлика, че му е позволено да носи и чанта с археологически инстру-

менти. Правило номер едно: не ми беше разрешено да гледам в чантата. Нито веднъж не съм нарушавал това правило – до деня на взрива.

Случи се в навечерието на Коледа. Бяхме в Лондон – да се видим със сестра ми Сейди.

Татко има право да прекарва с нея само два дни в годината: един през зимата и един през лятото, защото баба и дядо го мразят. След смъртта на мама родителите ѝ (баба и дядо де) подхванаха с татко ожесточена съдебна битка. След шест адвокати, два ръкопашни боя и нападение с дървена лъжица, което за малко да завърши със смърт (направо не ми се говори), те спечелиха правото да задържат при себе си в Англия Сейди. Тя беше само на шест (по-малка е от мен с две години) и те не можеха да ни приберат и двамата – поне така се оправдаха, задето не са взели и мен. Затова Сейди израсна в Англия и ходи там на училище, а аз пътувам с татко. Виждахме Сейди само по два пъти в годината и аз няхах нищо против.

/Млъквай, Сейди. Да, да... сега ще стигна и до това./

И така, след като на два-три пъти отлагахме, един следобед с татко пристигнахме на летище „Хийтроу“. Беше студено и ръмеше. През цялото време, докато пътувахме с таксито към града, татко седеше като на тръни.

А той е огромен мъж. И през ум не би ви минало, че нещо може да го притесни. И той като мен е с тъмна кожа, пронизващи кафяви очи, гола глава и козя брадичка, затова ще си кажете, че е самото въплъщение на злия учен. Онзи следобед беше облечен в кашмирено палто и в най-хубавия си кафяв костюм, онзи, с който изнася публични лекции. Обикновено излъчва такава самоувереност, че където и да влезе, приковава вниманието, но

се е случвало да видя – както онзи следобед – и другото му лице, което, да си призная, не разбирах. Той все поглеждаше през рамо, сякаш ни преследваха.

– Татко! – казах, след като се отклонихме от магистрала А-40. – Какво става?

– Няма и следа от тях – промърмори той. После явно се усети, че го е изрекъл на глас, понеже ме погледна някак стреснато. – Нищо, Картър. Всичко е наред.

А това ме притесни, защото татко е ужасен лъжец. Винаги усещам, ако крие нещо, но и знам, че колкото и да го притискам, няма да изтръгна истината. Вероятно се опитваше да ме предпази, макар и да нямах представа от какво. Понякога се питах дали няма в миналото си някаква страшна тайна, стар враг, който може би го преследва, но това ми се струваше нелепо. Татко си беше най-обикновен археолог.

Другото, което ме притесняваше: татко се беше вкопчил в чантата с инструментите. Прави ли го, значи сме в опасност. Както онзи път в Кайро, когато някакви въоръжени типове нахълтаха в хотела. Чух откъм файето изстрели и изтичах долу да проверя какво става с татко. Когато слязох, той вече затваряше спокойно ципа на чантата, а тримата въоръжени мъже висяха ни живи, ни мъртви, надолу с главата от полилея и арабските им дрехи се бяха смъкнали надолу така, че се виждаха боксерките им. Татко твърдеше, че не бил видял нищо, и накрая от полицията решиха, че полилеят е дал на късо.

Друг път в Париж имаше безредици и ние се озовахме наред тълпата. Татко отиде при колата, спряна най-близо, натика ме на задната седалка и ми каза да стоя долу и да не се показвам. Залегнах на пода и зажумях. Чувах, че татко е седнал зад волана, че мърмори и търси нещо в

чантата, а гълпата креши и унищожава всичко наоколо. След няколко минути татко ми каза, че вече е безопасно да стана от пода. Всички автомобили наоколо бяха преобърнати и подпалени. А нашата бе току-що измита и лъсната и под чистачките бяха пъхнати няколко банкноти от по двайсет евро.

И така, започнах да уважавам чантата. Беше ни нещо като талисман, който ни носеше късмет. Но стиснеш ли я татко, значи имахме нужда и от талисман, и от късмет.

Прекосихме с таксито центъра на града и се насочихме на изток, към апартамента на баба и дядо. Подминахме златната порта на Бъкингамския дворец, голямата каменна колона на Трафалгарския площад. Лондон е страхотен град, но ако си пътувал толкова много, всички градове вече ти се струват еднакви. Някои от децата, които познавам, възкликват:

– Охо, блазе ти, пътуваш толкова често!

Но ние не ходим да разглеждаме забележителностите, не сме и богаташи, за да живеем нашироко. Отсядали сме и на ужасни места и рядко се задържаме за повече от няколко дни. Обикновено имам чувството, че не сме туристи, а бегълци.

Е, едва ли на някого ще му хрумне, че работата на татко е опасна. Той чете лекции на теми като „Могат ли египетските магии наистина да ви убият?“, „Любимите наказания в подземния свят на Египет“ и други от този сорт, от които малцина се вълнуват. Но както казах, той има и друго лице. Винаги е много предпазлив, първо проверява хотелската стая и чак тогава ме пуска вътре. Влиза по музеите, за да види някой експонат, записва си набързо нещо и изскача като стрела, сякаш го е страх да не го запишат охранителните камери.

Веднъж, когато бях по-малък, хукнахме през летище „Шарл дьо Гол“, за да хванем в последния момент самолета, и татко не се успокои, докато не се отлепихме от земята – попитах го без недомлъвки от какво бяга, а той ме погледна така, сякаш – аха – и ще взривя граната. За миг се уплаших, че ще вземе да ми каже истината. Но той рече:

– От нищо, Картър.

Сякаш „нищото“ е най-ужасното нещо на Земята.

След този случай реших, че май е за предпочитане да не задавам въпроси.

Баба и дядо – казват се Фауст – живеят в жилищен квартал край Канари Уорф, точно на брега на река Темза. Таксито спря отстрани на улицата и татко помоли шофьора да почака.

Тъкмо бяхме стигнали средата на алеята, когато татко се смрази. Обърна се и погледна назад.

– Какво? – попитах.

Точно тогава видях мъжа в шлифера. Стоеше от другата страна на улицата, беше се подпрял на голямо мъртво дърво. Беше едър като канара, с кожа с цвят на печено кафе. Шлиферът и костюмът му на тънки райета изглеждаха скъпи. Непознатият беше със сплетена на плитки дълга коса и бе с черно бомбе, което беше нахлупил ниско, чак до кръглите тъмни очила. Приличаше ми на джазов музикант, като онези, по чиито концерти ме мъкне татко. Не му виждах очите, но останах с впечатлението, че ни наблюдава. Можеше да е някой стар приятел или колега на баща ми. Където и да отидехме, татко срещаше свои познати. Но все пак ми се стори странно, че онзи ни чакаше тук, пред къщата на баба и дядо. И не

изглеждаше щастлив.

– Ти, Картър, върви – подкани ме татко.

– Ама...

– Иди да доведеш сестра си. Ще се видим в таксито.

Той се отпрати през улицата към мъжа с шлифера и така аз можех да направя само две неща: да тръгна след него и да видя какво става, или да постъпя както ми беше казал той.

Предпочитях не толкова опасния вариант. Отидох да доведа сестра си.

Сейди отвори още преди да съм почукал.

– Както винаги, закъсняваш – каза тя.

Държеше котката си Кифличка – подарък, който татко ѝ бе направил „за сбогуване“ преди шест години. Кифличка сякаш не остаряваше и не наедряваше. Беше с пухкава златисто-черна козинка, като на мъничък леопард, с будни жълти очи и заострени уши, които бяха прекалено големи за главата ѝ. От нашияника ѝ се поклащаше сребърен египетски медальон. Котката изобщо не приличаше на Кифличка, но Сейди беше малка, когато ѝ даде това име, и това вероятно донякъде я оправдава.

Сейди също не се беше променила особено в сравнение с миналото лято.

/Докато пиша това, тя стои до мен и ме гледа на кръв – не е зле да внимавам как я описвам./

За нищо на света няма да се досетите, че ми е сестра. Първо, живее в Англия от толкова отдавна, че говори с британски акцент. Второ, метнала се е на мама, която беше бяла, затова Сейди е с много по-светла кожа от мен. Косата ѝ е права, с цвят на карамел, не точно руса, но не и кестенява, и тя обикновено я носи на кичури в

ярки цветове. Онзи ден беше с червени кичури отляво. Със сини очи е. Сериозно ви говоря. Сини, точно като на мама. Сейди е само на дванайсет, но е висока точно колкото мен, което наистина си е дразнещо.

В този ден, както винаги, тя дъвчеше дъвка и за срещата ни се беше издокарала с опърпани дънки, кожено яке и кубинки, сякаш отиваше на концерт и се надяваше да стъпче някой и друг човек. Около врата ѝ се поклащаха слушалки, в случай че ѝ доскучее с нас.

/Е, Сейди не ме фрасна, значи съм се справил със задачата да я опиша./

– Самолетът закъсна – обясних аз.

Сейди направи с дъвката балонче, което пукна, почеса Кифличка по главата и я метна вътре.

– Излизам, бабо!

Баба Фауст каза нещо някъде от къщата, което така и не разбрах, вероятно:

– Не ги пускай вътре!

Сейди затвори вратата и ме погледна така, сякаш съм мъртва мишка, която котката ѝ току-що е домъкнала отнякъде.

– Ето те пак тук.

– Тъхъ.

– Ами тогава да вървим – въздъхна тя. – И да приключваме по-бързо.

Такава си беше. Няма да възкликне: „Здрасти, как прекара последната половин година? Ужасно се радвам да те видя!“, или нещо от тоя род. Но на мен не ми пречеше. Когато се виждаш със сестра си по два пъти в годината, все едно сте далечни роднини. Между нас нямаше нищо общо – освен родителите.

Тръгнахме да слизаме по стълбището. Помислих си,

че Сейди мирише на къща на старци и на дъвка, и точно тогава тя спря рязко и аз се блъснах в нея.

– Кой е този там? – попита.

Почти бях забравил онзи тип с шлифера. Двамата с татко стояха на отсрещния тротоар, при голямото дърво, и явно се караха не на шега. Татко беше с гръб и не видях лицето му, но той ръкомахаше, както когато е развълнуван. Другият мъж се беше свъсил и само клатеше глава.

– Не знам – отвърнах. – Беше там, когато спряхме с таксито.

– Вижда ми се познат. – Сейди се смръщи, сякаш се опитваше да си спомни. – Идвай.

– Татко каза да чакаме в таксито – казах аз, макар и да знаех, че е безполезно.

Сейди вече беше тръгнала нанякъде.

Вместо да прекоси направо улицата, се завтече и като се криеше зад колите, стигна почти до следващата пресечка, после мина на отсрещния тротоар и се спотаи зад един нисък каменен зид. Оттам започна да се промъква по посока на татко. Нямах друг избор, освен да последвам примера ѝ, макар че се чувствах кръгъл глупак.

– Шест години в Англия – промърморих – и вече си въобразява, че е Джеймс Бонд.

Сейди ме шляпна, без да се обръща, и продължи да се промъква напред.

След още две-три крачки се озовахме точно зад голямото мъртво дърво. Чух как татко казва от другата страна:

– Принуден съм, Еймъс. Знаеш, че така трябва.

– Не – възрази другият мъж, който явно се казваше Еймъс. Гласът му беше пътен и спокоен... и много

настойчив. Непознатият говореше с американски акцент. – Не те ли спра аз, Джулиъс, ще го направят *те*. Per Ankh¹ те преследва.

Сейди се обърна към мен и изрече само с устни:

– Пер кой?

Поклатих глава – недоумявах също като нея.

– Хайде да се махаме оттук – пошушнах, защото дозирах, че ще ни открият всеки момент и ще загазим не на шега.

Сейди, разбира се, изобщо не ми обърна внимание.

– Не знаят какво съм намислил – отвърна татко. – Докато се досетят...

– Ами децата? – попита Еймъс. Аз настръхнах целия. – Какво ще кажеш за тях?

– Погрижил съм се да не пострадат – отвърна татко. – Пък и, не го ли направя, всички сме в опасност. А сега ме остави.

– Не мога, Джулиъс.

– Дуел ли искаш? – Тонът на татко бе станал ужасно сериозен. – Никога няма да ме победиш, Еймъс.

След произшествието с дървената лъжица не бях виждал татко толкова нахъсен, а не изгарях от желание онова да се повтаря, но както личеше, двамата с мъжа бяха на път да се сбият.

Още преди да съм направил нещо, Сейди изскочи от прикритието и извика:

– Татко!

Метна се да го прегръща и той се изненада, но не толкова, както онзи, Еймъс. Той отстъпи толкова бързо, че се препъна в собствения си шлифер.

¹ „Дом на живота“. В повечето древноегипетски храмове има такъв „Дом на живота“, където се пазят всякакви летописи, посветени на математиката, медицината, астрономията, географията, законите и тълкуването на сънищата. Пак в него се обучават жреците и книжниците. – Б. пр.

Беше махнал очилата. Неволно си помислих, че Сейди е била права. Той наистина изглеждаше познат – като много далечен спомен.

– Аз такава... трябва да вървя – рече мъжът.

Намести бомбето и тръгна с тежка стъпка по пътя.

Баща ни го изпрати с очи. С едната ръка бе прегърнал Сейди – сякаш да я защити, а с другата беше бръкнал в чантата, праметната през рамото му. Накрая, щом Еймъс се скри зад ъгъла, татко се поотпусна. Извади ръка от чантата и се усмихна на Сейди.

– Здравей, скъпа.

Тя се отскубна и кръстоса ръце.

– О, сега пък „скъпа“. Закъснял си. Денят за посещения почти приключи. И какво беше това тук. Кой е Еймъс и какво е Per Ankh?

Татко се вцепени. Погледна ме така, сякаш се питаше колко сме чули.

– Нищо – отвърна уж бодро. – Смятам да прекараме една прекрасна вечер. Кой иска само ние да разгледаме Британския музей?

Сейди се отпусна тежко на задната седалка на таксито, между татко и мен.

– Не мога да повярвам – изсумтя. – Имаме само една вечер, в която да сме заедно, а ти си тръгнал пак да правиш изследвания.

Татко се опита да се усмихне.

– Ще бъде забавно, скъпа. Поканил ни е не друг, а уредникът на Египетската експозиция...

– Да бе, да, чудо голямо. – Сейди издуха от лицето си един червен кичур. – Утре е Коледа, а ние ще ходим да разгледаме някакви си допотопни мухлясали реликви

от Египет. За *нищо* друго ли не мислиш?

Татко не се ядоса, той никога не се ядосва на Сейди. Само продължи да гледа през прозореца притъмнялото небе и дъжда.

– Не, мисля и за други неща – отвърна тихо.

Знаех, че ако татко притихне така и започне да гледа неவிждащо в пространството, значи си мисли за мама. От няколко месеца се случваше често. Вляза в хотелската стая и го заварвам да държи мобилния, а от дисплея му се усмивва мама с кърпа на главата и с очи, изумително сини на фона на пустинята.

Или сме на разкопки. И татко се вторачва в хоризонта, от което разбирам, че си е спомнил как двамата са се запознали: млади учени в Долината на царете, на археологически разкопки, по време на които търсят изчезнала гробница. Татко е бил египтолог. Мама – антрополог, издирвала е древно ДНК. Той ми е разказвал това хиляда пъти.

Таксито закриволичи покрай брега на Темза. Точно след моста „Ватерло“ татко застана нащрек.

– Спрете тук за малко. – каза той на шофьора

Таксито закова на „Виктория Ембанкмънт“.

– Какво става, татко? – попитах аз.

Той слезе от таксито, сякаш изобщо не ме беше чул. Когато ние със Сейди отидохме при него на тротоара, баща ни вторачено гледаше Иглата на Клеопатра.

В случай че не сте я виждали никога, Иглата всъщност не е никаква игла, ами е обелиск и няма нищо общо с Клеопатра. Предполагам, че когато са я пренесли в Лондон, англичаните са решили, че името звучи страхотно. Обелискът е висок двайсетина метра и навремето, в Древен Египет, сигурно е бил внушителен. Но край Темза,

сред толкова високи сгради наоколо, изглеждаше малък и тъжен. Човек можеше да мине с кола покрай него и изобщо да не забележи, че е бил при нещо, което е цяло хилядолетие по-старо от град Лондон.

– Господи – промърмори Сейди отчаяна. – Наистина ли е задължително да спираме на всеки паметник?

Татко се взря във върха на обелиска.

– Трябваше да видя отново мястото, където се случи... – пророни той.

Откъм реката подухна вледеняващ вятър. Искях да се върна в таксито, но татко наистина започваше да ме безпокои. Никога не го бях виждал толкова нещастен.

– Какво има, татко? – попитах го. – Какво се е случило тук?

– Тук я видях за последен път.

Сейди спря. Взря се свъсено в мен, сетне отново погледна татко.

– Я чакай. За мама ли говориш?

Татко прибра косата ѝ зад ухото и тя беше толкова изненадана, че дори не го избута.

Имах чувството, че ще се вледеня от дъжда. Смъртта на мама открай време беше забранена тема. Знаех, че е загинала при злополука в Лондон. Знаех, че баба и дядо обвиняват татко. Но никой не желеше да ми съобщи подробностите. Бях се отказал да питам татко отчасти защото той се натъжаваше, отчасти защото не искаше и не искаше да ми каже нищо.

– Когато пораснеш – беше единственото, което отвърщаше, и аз не знам да има по-дразнещ отговор.

– Казваш ни, че мама е издъхнала тук – подхванах. – При Иглата на Клеопатра. Какво се е случило?

Той сведе глава.

– Татко! – извика недоволно Сейди. – Минавам от-
тук *всеки* ден, а ти ми казваш... *че дори не съм и подозирала*
през цялото това време.

– Котката още ли е при теб? – попита той и въпросът
му прозвуча наистина глупаво.

– Че къде другаде да е! – възкликна тя. – Какво общо
има тя?

– А амулетът?

Сейди вдигна ръка към врата си. Когато бяхме малки,
точно преди Сейди да отиде да живее при баба и дядо,
татко подари и на двамата египетски амулети. Моят
беше с Окото на Хор, разпространен древноегипетски
символ за закрила.

Татко всъщност твърди, че съвременният символ на
фармацевтите – R, е опростена разновидност на Окото
на Хор, защото медицината би трябвало да ни защита-
ва.

Винаги си нося амулета под тениската, но предпола-
гах, че Сейди е изгубила или изхвърлила своя. За моя
изненада тя кимна.

– Разбира се, че е у мен, татко, но ти не сменяй тема-
та. Баба само това ми опява как си причинил смъртта на
мама. Не е вярно, нали?

Зачакахме. Както никога, двамата със Сейди искахме
едно и също: истината.

– Вечерта, когато майка ви загина тук, при Иглата... –
подхвана татко.

Най-неочаквано крайбрежната улица се озари от свет-
лина. Обърнах се и почти заслепен, зърнах само за миг
два силуета: висок блед мъж с раздвоена брада, облечен

в светла на цвят мантия, и момиче с медна кожа в тъмно-синя дреха и със забрадка на главата – облекло, каквото към виждал стотици пъти в Египет. Двата просто стояха един до друг на пет-шест метра и ни наблюдаваха. После светлината угасна. Силуетите се замъглиха и се стопиха. Когато очите ми свикнаха отново с мрака, тях вече ги нямаше.

– Хм... – рече притеснена Сейди. – Видяхте ли...?

– Качвайте се на таксито – подкани татко и ни затика към улицата. – Нямаме време.

Оттук нататък не обясни нищо повече.

– Тук не е мястото да говорим – каза той като се обърна назад.

Беше обещал на таксиметровия шофьор още десет лири стерлинги, ако до пет минути ни закара в музея, и онзи се стараше колкото можеше.

– Татко – опитах пак, – онези хора при реката...

– И другият, Еймъс – намеси се и Сейди. – Да не са от египетската полиция?

– Слушайте и двамата – рече татко, – днес вечерта ще имам нужда от помощта ви. Знам, трудно е, но проявете търпение. Обещавам, веднъж да стигнем в музея, и ще ви обясня всичко. Ще оправя нещата.

– В смисъл? – настоя Сейди. – *Какво* ще оправяш?

Лицето на татко беше повече от тъжно. Върху него се четеше едва ли не вина. Вцепенен, се замислих над думите на Сейди: че баба и дядо обвиняват татко за смъртта на мама. *Нима* той имаше предвид това?

Таксито зави по „Грейт Ръсел Стрийт“ и закова със скърцащи спирачки през главния вход на музея.

– Просто вървете след мен – каза ни татко. – Щом се срещнем с уредника, се дръжте нормално.

Помислих си, че Сейди не се държи никога *нормално*, но реших да го премълча.

Слязохме от таксито. Докато татко плащаше на шофьора от голямата пачка банкноти, аз извадих от багажника багажа. А после баща ми направи нещо странно. Метна на задната седалка шепа дребни предмети – приличаха на камъчета, но беше много тъмно и не бях сигурен.

– Продължавайте нататък – рече той на шофьора. – Закарайте ни в Челси.

Това ми прозвуча безсмислено, тъй като вече бяхме слезли от таксито, но шофьорът отпраши. Погледнах първо татко, после отново таксито и преди то да завие зад ъгъла и да се скрие в мрака, зърнах, представете си, на задната седалка трима пътници: мъж с две деца!

– Татко...

– В Лондон такситата не стоят дълго свободни – отвърна той делово. – Хайде, елате, деца.

Той мина през портата от ковано желязо. За миг ние със Сейди се подвоумихме.

– *Какво става*, Картър? – попита ме тя.

Аз поклатих глава.

– Не съм сигурен, че искам да научавам.

– Е, ти, ако искаш, стой на студа, но аз няма да си тръгна, докато не получа обяснение.

Тя се обърна и тръгна след татко.

Сега, като се замисля, е трябвало да избягам. Трябвало е да измъкна оттам Сейди и да отидем възможно най-далеч. Вместо това тръгнах след нея и влязох през портата.